

vil derfor mene, at det ogsaa vilde være rigtigt, at man, hvad den kommunale Skat angaar, fik Lov til i langt højere Grad end nu at beskatte disse Selskaber, der i mangfoldige Tilfælde paafører vedkommende Kommune overordentlig store Udgifter. Ikke faa Aktieselskaber lønner deres Arbejdere saa slet, at de end ikke er i Stand til at eksistere for denne Løn, men maa have offentlig Hjælp, enten ved Dyrtidsforanstaltninger, ved Rabatmærker og lignende, eller i mange Tilfælde gennem Hjælpkasserne. Det er dog abnormt, at Direktører for saadanne Selskaber, som maaske har en rent formueagtig Indkomst, kan unddrage Erhvervskommunen den Skat, der skulde hjælpe dem til at yde Aktieselskabernes slet lønnede Arbejdere det Supplement til Fortjenesten, som er nødvendigt, for at de i det hele skal kunne leve. Det er dog et meningsløst Forhold, at disse Matadorer, blot ved at flytte nogle hundrede Alen over paa Nabokommunens Grund skal kunne slippe for at deltage i Udredelsen af de Udgifter, som de ved deres Virksomhed har været med til at paaføre den vedkommende Kommune. Det forekommer mig, at alle, der ønsker Retfærdighed i dette Forhold, maatte kunne bidrage til at fjerne den Meningsløshed, som findes i den nugældende Lovgivning, ikke mindst vedrørende Aktieselskaber, og naar hele dette Spørgsmaal tages op fra Grunden, vil jeg haabe, at netop Aktieselskabernes Skattepligtforhold til Kommunerne maa blive Genstand for en Revision, der giver Kommunerne Adgang til ogsaa ved Skattepaalæg paa disse Selskaber at faa den Indtægt, som er nødvendig for den kommunale Husboldning.

De ekstraordinære Forhold, hvori vi befinder os, har i høj Grad nødvendiggjort saadanne Forandringer. Dette har man ogsaa indset indenfor Købstadforeningen, og, som nævnt af Indenrigsministeren, blev der paa dens Delegeretmøde sidste Sommer vedtaget en Udtalelse, hvori der rettedes en Henstilling til Indenrigsministeren om at fremsætte Forslag til en midlertidig Lov, der kunde raade Bod paa de værste Skavanker i det her omtalte Forhold. Denne Henstilling imødekom Indenrigsministeren, idet han i Efteraaret i Landstinget fremsatte Lovforslag om midlertidig Ændring af Reglerne for den kommunale Beskatning. Lovforslaget er altsaa en Nødhjælp. Hvis der her var Tale om at vedtage en varig Lov, maatte Lovforslaget indeholde langt videregaaende og mange flere Bestemmelser, end det nu indeholder,

og det maatte gaa i den Retning, som er udtrykt i Betænkningen fra Skattekommissionen af 1910. Efter min Formening har Forholdene endda siden den Tid udviklet sig paa en saadan Maade, at de Krav, som man i denne Kommission mente var rimelige, ikke længere slaar til, vi maa gaa betydelig videre.

Der var i Skattekommissionen næsten Enstemmighed om de Krav, som blev fremsat. Dog lød der en enlig Røst, som protesterede mod Gennemførelsen af disse Forslag, og denne enlige Protest kom fra Repræsentanten for Frederiksberg, Overretssagfører, Landstingsmand Godsken, der ikke kunde gaa med til det Forslag, der i øvrigt havde samlet alle Kommissionens Medlemmer uden Hensyn til, hvilket Parti de tilhørte. Denne Protest har senere voldt stor Fortræd, og i det hele har Regering og Rigsdag ofte stort Besvær af Frederiksberg, der som Regel kræver en begunstiget Særstilling. Navnlig naar Tabellen er om Skattespørgsmaal, kan man være sikker paa, at der fra Frederiksberg kommer en meget indtrængende Anmodning omtrent som saa: Vedtag, hvad I vil, blot det ikke gælder for Frederiksberg. Det minder mig om en Udtalelse, som det ærede Medlem fra Assens (Klaus Berntsen) fremkom med ved et Delegeretmøde i Købstadforeningen. Frederiksberg Kommunalbestyrelse var den Gang Medlem, og det Spørgsmaal, vi behandlede, var, saa vidt jeg erindrer, ogsaa et Skatte-spørgsmaal. Ligeledes den Gang lød denne Røst om, at Bestemmelsen endelig ikke maatte gælde for Frederiksberg. Saa sagde det ærede Medlem fra Assens, at han syntes, Frederiksberg indtog en lignende Stilling indenfor Købstadforeningen som Færøerne indtog indenfor Lovgivningen. I de Love, der vedtages, er det jo en almindelig Vending, at „denne Lov gælder ikke for Færøerne“, og det ærede Medlem fra Assens var kommet til det Resultat, at naar man i Købstadforeningen vedtog at indgaa til Rigsdagen med Anmodning om Ændringer i bestaaende Love, var Frederiksbergs Krav som Regel dette: dog skal disse Ændringer ikke gælde for Frederiksberg. Dette Forhold førte til sidst til, at Frederiksberg traadte ud af den danske Købstadforening og nu staa ene, uden Tilknytning til andre Kommunalbestyrelser. Men til Trods for, at den staa ene, synes den at staa stærkt, idet Kravene fra denne Kommune i mange Tilfælde desværre faar alt for stor Tilslutning. Det vilde være meget ønskeligt og